

דף לא.**יור"ד סימן קבג פערף א**

עין משפט א.

עין בסעיף הקדום

יור"ד סימן קל פערף ב

עין משפט ג.ה.

ב. ב. הפקיד יין ביד העכו"ם בחותם אחד אסור בשתייה ומותר בהנאה והוא **שייחד ח** לו קרן זוית.

הגה: ויש שכתבו בדיביעבד מותר בשתייה אף בחותם אחד **א**. וא"צ להכיר החותמו רק אם ראהו **מקולקל ב** אז אסור אבל א"צ לבדוק אחר זה.

יור"ד סימן קל פערף א

עין משפט ו.ג.

א. מותר להפקיד ולשלוח יין ביד עכו"ם אם הוא חתום בחותם בתוך חותם **א** או מפתח עם חותם אחד וזה בחבית של חרס אבל בחבית של עץ לא מהני כיוון שיכולים להוציאו היין מבין הנסרים ולא ירגישו וכ"ש בנסיבות שבקל יכולים להוציאו היין מבין התפירות וא"כ אין להם תקנה אלא שיכניס כל החבית של עץ או כל הנאד **בشك ד** שאין בו תפירה מבחווץ ויחתום פי השק.

הגה: ויש מתירין אף בחבית של עץ ואין חוששין שהוא יוציאו היין מבין הנסרים וכן נוהгин ובלבך שתהיה סתימה כראוי ולא יהיה שם ברזוא וישים עור במקום הברזוא ויכתוב אותיות חצין על העור שם יגiba

ח. שאז هو כחצירו של ישראל ומשום כך מותר בהנאה. ט"ז ס"ק ד'. ואם המפתח לחוד הוイ בחותם אחד בזה אילו פלוגתא דהט"ז ס"ל דהוא בחותם אחד ובנה"כ בס"י קי"ח כתוב שלא הוイ בחותם אחד.

א. ב"י לדעת ר"ת, ודוקא בחותם אבל סתוותה מגופה לא הוイ בדיביעבד בחותם אחד אלא במקום הפסד מרובה וכן מפתח לא הוイ בחותם אחד. ש"ך ס"ק ד'.

ב. ודוקא שרואה שנستر בכוננה ע"י אדם. ש"ך ס"ק ה'.

ג. מברייתא בע"ז דף ל"א.

ד. כתוב הט"ז דוקא בנוד של עץ אבל בנבל של עור ואין תפירותיו מבחווץ א"צ נתינה בשק אלא בבי' חותמות מהני וקשר משונה הווי חותם.

העכו"ם העור לא ידע להחזירו במקור.

יוז'ד סימן קל מעיף ד

עין משפט ח.ט.ג.

ה. ד. כיצד הוא חותם בתוך חותם ה, אם סתם החבית בכלים שאין מהודק בדרך שתוחמין כל אדם וטה בטיט עליו הרי זה חותם אחד, אבל אם היה כל מהודק וטה עליו מלמעלה הרי זה חותם בתוך חותם. צר פי הנאר הרי זה חותם אחד אבל הפך פי הנאר לתוכו וצר עליו הרי זה חותם בתוך חותם ז, וכן כל שינוי שמשנה מדברים שאין דרך כל בני אדם הרי הם כחותם אחד והטיחה או הקשייה הם חותם שני.

דף לא :

יוז'ד סימן קל מעיף ח

עין משפט א.

ה. ט. חותם הדבר בשני חותמות ובודק ה אותו ולא הכירו או שמצא חותם סתור אסור.

הגה: ודוקא שרואים שנסתיר הסימן בכוונה ע"י אדם אבל אם יכולם לתלוות שנסתיר ונתקלקל מעצמו או ע"י בהמה או תינוק שלא בכוונה מותר בדייעבד ט.

הגה: אף אם נתקלקל בכוונה יש להתריר אם ישראל יוצא ונכנס י תמיד במקום.

ה. מימרא דברא שם בדף לא.

ג. ודוקא שנתייבש הטיט הווי חותם אחד, ועיין בט"ז ס"ק ז.

ז. וקשררת כיוסי העגלת לא הווי חותם אפי' משנה מאחר ומוכרח העכו"ם להתריר קשיי העגלת בכל יום כדי ליקח המאכל שלו לא מפחד ועכ' לא הווי אפי' כחותם אחד. ש"ך ס"ק ח'.

ח. לא שדריך לחזור אחריו ולבודק אלא אם חזר על חותמו ואיןו מכירו שמצו נסתיר אסור.

ט. מה"ה ס"י ר"ה.

י. כ"כ הב"י בשם ספר התרומה והסמ"ג.

ח. י. אין מחייבין לבדוק אם נסתיר הסימן, אלא משוחדייע המשלח עניין חתימותיו כיוון שמצוות הישראל חתום בשניחות מותר. מ"מ נכון הדבר להודיעו צורת החותם כדי שיבדק הדבר.

הגה: אם כתוב עליו אותיות א"צ להודיעו דעתם עכו"ם אינו יכול לכתוב אותיות.

הגה: אם העכו"ם אומר שהחנית היה מטפת והוא הידק אותה ונגע בין איינו נאמן לאוסרו ^כ, אף' ניכר עדין קצת יין מבחוץ ויש גם אומדנות לדבריו.

י"ד סימן קיד מעוף ד

ה. ו. אף' הודיע לו בעה"ב שהוא מפליג אם החנית פוקה ^ל ובזמן שיש הרבה עובי דרכים כגון בזמן הגותות מותר, שהוא מתירא מעובי דרכים אף' הם עכו"ם.

י"ד סימן קיד מעוף א

אין משפט בג"ה.

א. כל שכר של נקרים הן של תמרים או שעורים או תבואה או דבר אסור ^מ משום חתנות. ואיינו אסור אלא במקום מכירתו אבל הביא השכר ^ב מותר שעיקר הגזירה הייתה שמא יסוד אצלו.

^כ. ועיין בסוף סי' קכ"ט וברמ"א שם, ובש"ך שם.

^ל. אבל אינה פוקה אסור דLINGUIN בה איינו מתירא מעובי דרכים. כ"כ הש"ך ס"ק י"ד, ולדעת הרמ"א בזה"ז שלא עובי ע"ז הם אף' פתוחה לא חיישין דוגם בנגיעה ורק אם ישתה או להנאה אחרת נאסרה בשתייה, והט"ז אסור גם בזמן זהה בפתחה, ע"ש.

^מ. מימרא דאמוראי בע"ז דף ל"א, וכרב יצחק. וכתבו התוס' שם דאייסור שכר לא מצינו לא במשנה ולא בבריתא ושם באימי האמוראים אסרו. ושל תבואה, אין בזה איסור בישולי עכו"ם דכמו שהחנית בטילה לגבי המים לעניין ברכה דשהכל, כך ג"כ בטילה לנניין איסור בש"ג. ט"ז ס"ק א' מהוטס. וש"ך ס"ק א'. ומכאן יש להתר משקה שעושין אותו שמברשלין קמח של דוחן עם מים והופך להיות משקה ואין בו משום בש"ג שגם הקמח משתנה למשקה וברכתו שהכל וגם שאינו עולה על שולחן מלכים. כפ' החיים אותן ג'.

^ג. משמע דבפתח החנות אסור רק עד שיביאו לביתה, וכදעת הרmb"ם והשו"ע ודלא כהפר"ח. כפ' החיים אותן ד'. אבל בשולחן גבואה אותן כי כתוב שלא אסור אלא בתוך החנות ובפתח החנות אבל בשוק מותר ולאו דוקא ביתו. שם בכפ' החיים אותן ד'.

א. ב. לא אסרו אלא כשהקובע עצמו לשותה כדרך שאדם קובע בשתייה,
אבל אם נכנס בבית הנכרי ושתה שם דרך עראי ובאקראי מותר.

ג. הلن **ע** בבית הנכרי חשיב כביתו של ישראל לעניין זה.
ומותר לשלוח בעיר לקנות שכר מעכו"ם ולשתות שם אפילו בקביע.
הגה: ויש מתירין בשכר של דבש ותבואה **ט** וכן נהוגין להקל במדינות אלו **צ**.

ט. משמע דתורי בעין גם באקראי וגם עראי, דהיינו שהייה עראי שלא בקביעות ואקראי שלא יהיה רגיל בכך. כ"כ בפרק"ח אותן ד'. ומשמע בדברך קבוע אסור אף' בפעם אחת. וברגילות אסור אף' בדרך עראי, ורגילות ההינו ג' פעמים אבל פעם אחת או שתים הרי דרך עראי ומותר. כפ' החיים אותן ד'.

ע. ודוקא לנו אבל אם נכנס לפיה שעלה לא חשיב כביתו ואסור לשותה שם בקביע אף' פעם אחת, וברגילות אסור אף' דרך עראי. שם אותן ד'. אם העכו"ם אכסנאי שלו ונוטן לו לשותה שותה ממשום איבה. ב"י בשם חוס'. ש"ך ס"ק ב'.

ט. והפרק"ח כתוב דהמיקל בשכר של התבואה עובד על דברי חכמים, וראוי לגערה שככל שכר אסור אבל משקין של שאר פירות מותרים.

צ. והיינו במדינות אשכנז אבל לבני ספרד אסור שקיבלו הוראת מר"ז, וכל שכר אסור לשותתו במקום מכירתו ובקבע, מיהו מותר לשותה הקפה של גוים בבית העכו"ם דין בו ממשום בש"ג ודלא כשות' פנים מאירות ח"ב סי' ס"ב דאסר, והביאו הפת"ת באות א'. וכן נהוגין בגדاء שששותים קפה ותה בבית הגוים ואין פוצחה פה ומצפץ. לא ישתה אדם במסיבה של עכו"ם אף' אין מבושל שאינו נאסר, ושהיה שותה אותו כשהוא לבדו. כ"כ הרמב"ם בפ' י"ז ממ"א הלכה יו"ד וב"י בס"י קי"ב. ואולי התירו הקפה איתם ממשום דרכי שלום ושלא יבואו לידי איבה. כפ' החיים אותן י"ד.